

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Město Rychvald,** se sídlem Orlovská 678, Rychvald, zastoupeného JUDr. Jiřím Oblukem, advokátem se sídlem Nádražní 213/10, Ostrava - Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2010, č. j. MSK 73869/2010, o územním rozhodnutí o umístění stavby, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 9. 2010, č. j. 22 A 100/2010 - 17,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 9. 2010, č. j. 22 A 100/2010 - 17, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2010, č. j. MSK 73869/2010. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a odvolání L. a Lu. S. proti rozhodnutí Městského úřadu Rychvald, odboru výstavby a životního prostředí (dále

jen „stavební úřad“), ze dne 22. 3. 2010, č. j. MěÚ-R/Výst.4761/2009-Ond., kterým byla zamítnuta žádost L. a Lu. S. o vydání územního rozhodnutí pro umístění stavby na pozemcích v katastrálním území Rychvald.

Stěžovatel označuje jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Neztotožňuje se se závěry krajského soudu, že není osobou aktivně legitimovanou k podání žalobního návrhu. Nejprve uvádí, že je nutno přihlédnout k legální definici účastníků územního řízení obsažené v § 85 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), podle kterého je vedle žadatele do první skupiny účastníků územního řízení řazena také obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn. Stěžovatel se domnívá, že pokud zákonodárce systematicky zařadil obec do stejné skupiny účastníků jako žadatele o vydání územního rozhodnutí, pak i obec považuje za subjekt, o jehož právech a povinnostech se v územním řízení rozhoduje a jehož práva mohou být vydaným územním rozhodnutím dotčena. Svou aktivní legitimaci k podání správní žaloby pak stěžovatel nevyvozuje pouze ze skutečnosti, že prostřednictvím svých orgánů přijímá územní plán, ale též z toho, že prostřednictvím územního plánu realizuje své ústavně zaručené právo na samosprávu, jehož součástí je nepochybně také právo pečovat o všestranný rozvoj území obce. Stěžovatel nesouhlasí ani s názorem krajského soudu, že správní žalobou napadá své vlastní rozhodnutí. Dle názoru stěžovatele krajský soud v této souvislosti zcela opomíjí dualismus veřejné správy, tj. její rozdělení na státní správu vykonávanou orgány státu a správními úřady, resp. jinými právními subjekty, na které stát výkon státní správy delegoval, a samosprávu vykonávanou obcemi a kraji jakožto územními samosprávnými celky. V případě stěžovatelem napadeného územního rozhodnutí sice toto bylo vydáno orgánem obce, avšak v přenesené působnosti při výkonu státní správy, která na něj byla zákonem přenesena. Naproti tomu při podání správní žaloby (jakož i v celém územním řízení) stěžovatel vystupuje jako obec, tj. jako samostatná právnická osoba a veřejnoprávní korporace, s ústavně zaručeným právem na samosprávu. V závěru kasační stížnosti pak stěžovatel poukazuje také na pochybení krajského soudu, který návrh stěžovatele odmítl postupem dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ačkoli k takovému postupu nebyly splněny zákonem stanovené podmínky. Stěžovatel v této souvislosti poukazuje na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze vyhradit pouze případům nedostatku procesní legitimace a dále případům zcela zjevných nedostatků legitimace hmotné, avšak v případě pochybností, zda žalobci tvrzené subjektivní právo náležet může či nikoli, je na místě projednání věci a její meritorní rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Z obsahu předloženého spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Žalobou podanou u krajského soudu se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2010, č. j. MSK 73869/2010, a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 22. 3. 2010, č. j. MěÚ-R/Výst.4761/2009-Ond., kterým byla zamítnuta žádost stavebníků – L. a Lu. S., o vydání územního rozhodnutí pro umístění stavby „Rodinný dům s přístřeškem, zpevněná plocha, oplocení, žumpa, přípojka splaškové kanalizace a vnitřní přípojka NN na pozemku parc. č. 4692/3, vodovodní přípojka na pozemcích parc. č. 4692/3, 4693 a 4718/2 v k. ú. Rychvald“. Svou aktivní legitimaci k podání žaloby stěžovatel odvozoval z nerespektování schváleného územního plánu ze strany žalovaného i prvostupňového stavebního úřadu a z toho plynoucího porušení práva stěžovatele pečovat o rozvoj svého území a potřeby svých občanů dle § 2 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecního zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“). Stěžovatel v žalobě (shodně jako v podaném odvolání) namítal nesprávný výklad územně plánovací dokumentace ze strany rozhodujících správních orgánů, které dospěly k závěru, že územní plán a jím stanovené funkční využití neumožňuje na předmětných pozemcích novou obytnou výstavbu.

Krajský soud žalobu stěžovatele odmítl s odůvodněním, že byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Krajský soud nejprve poukázal na skutečnost, že stěžovatel fakticky napadá své vlastní rozhodnutí, neboť stavební úřad je jedním z orgánů stěžovatele a navíc jménem stěžovatele vystupuje osoba, která stojí v čele orgánu, který vydal prvostupňové rozhodnutí. Krajský soud dále dospěl k závěru, že stěžovatel nemůže být aktivně legitimován k podání žaloby ve správním soudnictví dle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť napadeným rozhodnutím nebyla nijak závazně určena jeho práva a povinnosti. V této souvislosti uvedl, že obec není v posuzovaném případě stavebníkem a účastníkem územního řízení je toliko z důvodu svého zvláštního oprávnění zakotveného v § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. bez ohledu na to, zda bude přijatým rozhodnutím dotčena na svých právech a povinnostech. Dle názoru krajského soudu se obce tímto svým zvláštním postavením odlišují od těch účastníků, jejichž účastenství je závislé na otázce, zda jsou navrhovaným záměrem dotčeni na svých právech a povinnostech či nikoli. Z tohoto oprávnění samotného však nelze *a priori* dovodit, že by se ve vztahu k obcím jednalo o rozhodování o vzniku, změně, zániku či závazném určení jejich práv a povinností. Přestože soud *a priori* nevyloučil obec z podání žaloby ve správním soudnictví, uzavřel, že k její aktivní věcné legitimaci dle § 65 odst. 1 s. ř. s. je nezbytné, aby bylo rozhodováno o některém jejím právu či povinnosti. Dle názoru krajského soudu pak nebyla aktivní legitimace stěžovatele dána ani podle § 65 odst. 2 s. ř. s., neboť stěžovatel v žalobě netvrdil nesprávnost žádného postupu správního orgánu a nenapadl žádný z procesních úkonů (tj. postup) správních orgánů. Jediným uplatněným žalobním

bodem byla nezákonnost napadeného rozhodnutí z hlediska závěrů o rozporu navrhovaného záměru s územním plánem. V závěru odůvodnění pak krajský soud vyslovil, že stěžovatel není ani žádným z orgánů, které mají zvláštní žalobní legitimaci dle § 66 s. ř. s.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní uplatněny důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační námitkou stěžovatele směřující proti závěru krajského soudu, dle něhož stěžovatel správní žalobou napadá své vlastní rozhodnutí s tím odůvodněním, že stavební úřad je orgánem obce a navíc jeho jménem vystupuje osoba, která stojí v čele správního orgánu rozhodujícího ve věci v prvním stupni. Stěžovatel se domnívá, že krajský soud ve svém rozhodnutí zcela opomenul koncepci dualismu veřejné správy, tj. její rozdělení na státní správu vykonávanou orgány státu a správními úřady, resp. jinými subjekty, na které stát výkon státní správy delegoval, a samosprávu vykonávanou obcemi a kraji jakožto územními samosprávnými celky. V případě stěžovatelem napadeného správního rozhodnutí toto sice bylo vydáno orgánem obce, avšak nikoli v samostatné, ale v přenesené působnosti při výkonu státní správy, která na něj byla zákonem přenesena. Naproti tomu při podání správní žaloby (jakož i v předcházejícím územním řízení) stěžovatel vystupoval jako obec, tj. jako samosprávná jednotka s ústavně zaručeným právem na samosprávu.

Důvodnost takto uplatněné stížní námitky Nejvyšší správní soud posoudil následovně:

Vzhledem k tomu, že veškerou veřejnou správu nelze logicky realizovat z jednoho místa, tj. z centra, je výkon veřejné správy úrovňově strukturován, a to vždy v návaznosti na konkrétní územně správní členění státu (srovnej *Průcha, P.; Úvod do studia problematiky místní správy; MU Brno; 1993).* V České republice je veřejná správa členěna na státní správu vykonávanou orgány státu a správními úřady, resp. jinými právními subjekty, na něž stát výkon státní správy delegoval, a samosprávu vykonávanou obcemi a kraji jakožto územními samosprávnými celky. V této souvislosti hovoříme o tzv. dualismu veřejné správy.

Z hlediska postavení územní samosprávy a jejího vzájemného vztahu se státní správou pak byl v České republice (zejména s ohledem na historickou tradici) zvolen tzv. smíšený model územní veřejné správy, který se uplatňuje ve většině

evropských zemí a jehož podstatou je společný výkon územní samosprávy a územní státní správy územními samosprávnými korporacemi (obce, kraje). Pro správní organizaci a činnost územní veřejné správy ve smíšeném modelu je vždy jejím základem organizace územní samosprávy, na niž je přenášen výkon příslušného obsahu a rozsahu územní státní správy. S tím potom souvisí i používaná terminologie, která pro pojmenování diferencovaně pojaté činnosti územní veřejné správy hovoří jednak o tzv. samostatné působnosti (pokud se jedná o výkon samosprávy), a dále o tzv. přenesené působnosti (pokud se jedná o výkon státní správy) územních veřejnoprávních korporací (srovnej *Průcha, P.; K otázkám organizace současné místní a regionální samosprávy; In Sborník z konference Dny práva; MU Brno; 2008).*

Samostatná působnost je výrazem práva obce na samosprávu a souhrnným označením úkolů patřících do samosprávy obce. Do samostatné působnosti obce patří záležitosti, které jsou v zájmu obce a jejích občanů, pokud nejsou zákonem svěřeny krajům nebo pokud nejde o přenesenou působnost orgánů obce nebo o působnost, která je zvláštním zákonem svěřena správním úřadům jako výkon státní správy, a dále záležitosti, které do samostatné působnosti svěří zákon (§ 35 odst. 1 zákona o obcích). Dle § 35 odst. 2 zákona o obcích do samostatné působnosti obcí patří zejména záležitosti uvedené v §§ 84, 85 a 102 zákona o obcích, s výjimkou vydávání nařízení obce. Obec v samostatné působnosti ve svém územním obvodu dále pečuje v souladu s místními předpoklady a s místními zvyklostmi o vytváření podmínek pro rozvoj sociální péče a pro uspokojování potřeb svých občanů. Jde především o uspokojování potřeby bydlení, ochrany a rozvoje zdraví, dopravy a spojů, potřeby informací, výchovy a vzdělávání, celkového kulturního rozvoje a ochrany veřejného pořádku.

Přenesená působnost naproti tomu představuje výkon státní správy, jejímž prostřednictvím stát přenáší na obec povinnost zabezpečit plnění konkrétních úkolů, které jinak náležejí státu. Stát je v této souvislosti povinen obci kompenzovat náklady, které jsou s plněním takto přenesených úkolů spojeny (v podobě příspěvku ze státního rozpočtu). S ohledem na diferencovaný výkon přenesené působnosti lze obce v tomto ohledu rozdělit do tří kategorií, a to na *1) obce se základním rozsahem výkonu přenesené působnosti*, tj. obce s „běžnými“ obecními úřady; *2) obce s pověřeným obecním úřadem*, který vedle přenesené působnosti podle § 61 odst. 1 písm. a) zákona o obcích vykonává v rozsahu jemu svěřeném zvláštními zákony přenesenou působnost ve svém správním obvodu; a *3) obce s rozšířenou působností*, tj. obce s obecním úřadem, který vedle přenesené působnosti podle § 61 odst. 1 písm. a) a vedle přenesené působnosti podle § 64 zákona o obcích vykonává v rozsahu jemu svěřeném zvláštními zákony přenesenou působnost ve svém správním obvodu. Působnost stavebního úřadu přitom patří mezi typickou působnost svěřenou tzv. pověřeným obecním úřadům, které obvykle státní správu na tomto úseku zabezpečují a vykonávají pro další obce ve svém obvodu a v prvním stupni rozhodují o právech a povinnostech účastníků správního řízení.

Z výše uvedených důvodů proto nelze souhlasit s názorem krajského soudu, že stěžovatel správní žalobou *de facto* napadá své vlastní rozhodnutí. Při důsledném respektování smíšeného modelu koexistence samosprávy a státní správy nelze rozhodnutí vydané orgánem obce při výkonu státní správy v rámci tzv. přenesené působnosti (zde rozhodnutí vydané stavebním úřadem v územním řízení) označit za vlastní rozhodnutí stěžovatele, neboť městský úřad (byť je orgánem obce), vykonává jako stavební úřad státní správu, která na něj byla přenesena postupem aprobovaným čl. 105 Ústavy České republiky. V mnoha případech tak i v celé řadě jiných právních oblastí běžně dochází k situaci, kdy obec jakožto jednotka územní samosprávy vystupuje v rámci své samostatné působnosti jako účastník konkrétního správního řízení vedeného orgánem této obce při výkonu přenesené působnosti.

V návaznosti na výše uvedené se pak Nejvyšší správní soud neztotožňuje ani s posouzením krajského soudu týkajícím se aktivní legitimace obce k podání žaloby ve správním soudnictví dle § 65 s. ř. s. a odmítnutím žalobního návrhu dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Shodně s právní úpravou, účinnou do 31. 12. 2006 (srovnej § 34 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., starého stavebního zákona), je účastníkem územního řízení obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn [§ 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona]. Dle tohoto ustanovení je obec společně se žadatelem zařazena mezi tzv. hlavní, esenciální účastníky územního řízení (srovnej *Hegenbart, M., Sakař, B. a kol.; Stavební zákon. Komentář; Praha: C. H. Beck; 2008).* Je zřejmé, že takto koncipovaná právní úprava zdůrazňuje postavení obcí v územním řízení právě pro ty případy, kdy obec není účastníkem územního řízení z titulu vlastnictví k předmětným pozemkům (tj. tam, kde by její účastenství bylo založeno § 85 odst. 2 stavebního zákona), avšak i přes tuto skutečnost je žádoucí, aby v řízení mohla hájit důležité místní či veřejné zájmy. Obec jakožto pořizovatel územního plánu prostřednictvím tohoto nástroje zajišťuje předpoklady pro udržitelný rozvoj území soustavným a komplexním řešením jeho účelného využití a prostorového uspořádání. Územní plánování ve veřejném zájmu chrání krajinu jako charakteristický projev společenství obyvatel, které v této krajině žije, hospodárné využívání zastavěného území, nezastavěné území, nezastavitelné pozemky, jakož i odůvodněné vymezování zastavitelných ploch (k tomu srovnej § 18 a § 19 stavebního zákona). Vzhledem k tomu, že v územním řízení je dle § 90 písm. a) a b) stavebního zákona mj. posuzován soulad záměru žadatele s vydanou územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování, pak z výše uvedených důvodů je účast obce, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn, v tomto ohledu v územním řízení nezbytná.

Žalobní legitimace v řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu je upravena v § 65 s. ř. s. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je k podání žaloby ve správním soudnictví aktivně legitimován ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen

přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu však může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 65 odst. 2 s. ř. s.).

Otázkou, zda obec vystupující jako účastník v předcházejícím územním řízení, je aktivně legitimována k podání žaloby ve správním soudnictví, přestože vydaným rozhodnutím nebyla přímo dotčena na svých právech, se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti již zabýval, a to v rozsudku ze dne 19. 11. 2009, č. j. 7 As 67/2009 - 219, dostupném na www.nssoud.cz. Ačkoli Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí řešil námitku nedostatku aktivní legitimace obce Moravany, která v územním řízení vystupovala jako účastník z titulu § 34 odst. 3 starého stavebního zákona, je možné z důvodu praktické totožnosti příslušných právních úprav závěry v něm obsažené vztáhnout také na nyní posuzovaný případ. Právní úprava účastenství obce v územním řízení, v současnosti obsažená v § 85 odst. 1 písm. b) nového stavebního zákona, v tomto ohledu nedostála žádných změn a svým obsahem navazuje na předchozí právní úpravu § 34 odst. 3 starého stavebního zákona.

Ve shora uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud při posuzování předmětné sporné otázky vycházel především z usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikovaného pod č. 906/2006 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud řešil problematiku žalobní legitimace dle § 65 odst. 1 s. ř. s. i dle odst. 2 tohoto ustanovení. Ve vztahu k § 65 odst. 1 s. ř. s. rozšířený senát vyslovil, že *„žalobce musí tvrdit zkrácení na svých vlastních subjektivních právech, tj. musí jít o subjektivní práva náležející žalobci, a nikoli osobě třetí.“* K žalobní legitimaci dle § 65 odst. 2 s. ř. s. pak konstatoval, že toto ustanovení *„rozšiřuje žalobní legitimaci i na účastníky řízení před správním orgánem, kteří nejsou k žalobě legitimováni podle § 65 odst. 1 s. ř. s. – neboť předmět správního řízení se nedotýkal jejich právní sféry, ale právní sféry někoho jiného – pokud tvrdí, že postupem správního orgánu byli zkráceni na svých právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.“* Na rozdíl od žalobní legitimace podle odstavce prvého tak je základním předpokladem aktivní legitimace podle § 65 odst. 2 s. ř. s. předchozí účastenství ve správním řízení. *„Podmínka, podle níž žalobce není k žalobě oprávněn podle § 65 odst. 1 s. ř. s., vystihuje to, proč se tomuto typu žalobců říká zájemníci: ve správním řízení nemohli být dotčeni na své vlastní právní sféře, a nemohou tedy žalovat podle odstavce prvého. Tyto osoby se však účastnily správního řízení z toho důvodu, že v něm uplatňovaly určitý zájem.“*

V návaznosti na výše uvedené pak Nejvyšší správní soud ve shora označeném rozhodnutí sedmého senátu dovodil, že obec v posuzovaném případě nejedná z

titulu vlastnických práv k případným pozemkům dotčeným ve správním řízení, ale v postavení územně samosprávného celku, který hájí důležité místní či veřejné zájmy. Z povahy věci je tedy pro žalobní legitimaci obce relevantní ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s., podle kterého je obec legitimována k podání žaloby z titulu ochrany veřejného zájmu, který může být v konkrétní věci deklarován mimo jiné i obsahem územního plánu.

Od shora uvedených závěrů se Nejvyšší správní soud nemá důvod odchýlit ani v nyní projednávané věci. Uložením povinnosti obcím pečovat o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů (srovnej § 2 odst. 2 zákona o obcích) je sledována vlastní podstata samosprávného poslání obcí jakožto veřejnoprávních korporací. Při naplňování těchto cílů pak logicky může docházet a v řadě případů i *de facto* dochází ke konfliktu zájmů, které obec hájí z pozice samosprávného celku, se zájmy a cíli sledovanými jejími orgány v rámci výkonu přenesené působnosti (zde stavebním úřadem). V takovém případě však nelze aktivní legitimaci obce k podání žalobního návrhu spojovat toliko s napadením procesních úkonů, jak ve svém rozhodnutí dovodil krajský soud. Pokud obec uplatňuje konkrétní žalobní námitky, v nichž poukazuje na nezákonnost vydaného správního rozhodnutí pro rozpor s obsahem schváleného územního plánu, tj. namítá-li zkrácení na právech, která jí nepochybně ze zákona o obcích a stavebního zákona přísluší a která hájí z pozice samosprávného územního celku, pak nelze oprávnění obce podat žalobu ve správním soudnictví odmítat toliko s poukazem na skutečnost, že žaloba neobsahuje žádnou procesní námitku a že jediným uplatněným žalobním bodem byla nezákonnost napadeného rozhodnutí, napadající závěr o rozporu navrhovaného záměru s územním plánem.

Závěrem Nejvyšší správní soud přisvědčuje také kasační námitce stěžovatele týkající se procesního postupu krajského soudu, který žalobu odmítl s poukazem na ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. K této otázce Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004 - 59, publikovaném pod č. 1043/2007 Sb. NSS, vyslovil, že *„odmítnutí návrhu proto, že byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou [§ 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], lze vyhradit pouze případům nedostatku procesní legitimace, např. absence osoby v právním slova smyslu na místě žalobce, nedostatek tvrzení o poškozených právech, nedostatek tvrzení o tom, že napadené rozhodnutí bylo nezákonné, a jen zcela zjevným nedostatkům legitimace hmotné, zjistitelným bez pochyb okamžitě, zpravidla již z návrhu samotného. Pokud tomu tak není, musí soud návrh věcně projednat. Vyjde-li v této fázi nedostatek aktivní legitimace najevo, rozhodne o věci rozsudkem. Neučiní-li tak, postupuje v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a zatěžuje řízení jinou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) a § 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.].“*

Podle názoru Nejvyššího správního soudu v posuzované věci nešlo o případ, kdy by byl nedostatek aktivní legitimace stěžovatele zcela nesporný a nepochybný

tak, jak je předpokládáno ve shora citovaném rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v dané věci nebyly naplněny podmínky pro odmítnutí návrhu dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť nebylo možno okamžitě a bez dalších úvah dovodit, že návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

Na základě výše uvedených skutečností tak Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadené usnesení krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí. Znovu tedy, v kontextu závěrů obsažených v odůvodnění tohoto rozhodnutí, posoudí aktivní legitimaci žalobce (stěžovatele) a následně přezkoumá žalobní návrh v rozsahu uplatněných žalobních bodů a ve věci rozhodne meritorním rozhodnutím.

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu